

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év december hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év október hó 19. napján kelt 16.B.1485/2014/19. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmények anyagi jogi megjelölése helyesen 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés **I. fordulat**, a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A másodfokú eljárás során felmerült 15.000,- (tizenötezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. október hó 19. napján kelt 16.B.1485/2014/19. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. testi sértés büntetében, melyből 1 rb. cselekmény kísérlet (1978. évi IV. tv. 170.§ (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat), ezért halmazati büntetésül mint különös visszaesőt 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Az őrizetben töltött időt beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztésbe, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védő jelentett be fellebbezést enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 1350/2015. számú átiratával az ügyben tanácsülés kitűzését tartotta indokoltnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat feltárta, megvizsgálta, azokból helyes következtetést vont le. A megállapított tényállás megalapozott, a törvényszék indokolási kötelezettségét is teljesítette. Helyesen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét cselekmény vonatkozásában, a cselekmények minősítése törvényes. A Btk. 2.§ (1) bekezdése alapján megfelelően járt el, amikor az elkövetéskor hatályos jogszabályt alkalmazta, mert az új törvény a vádlottra nem kedvezőbb. Helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is. A büntetés neve és mértéke megfelelő. Az indokolásban rögzítendő, hogy a vádlott az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdése alapján legkorábban a büntetés háromnegyed részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A vádlott védője nyilvános ülés kitűzését indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott a büntetés enyhítését kérte, mert családját kell támogatnia. A nyilvános ülés kitűzését előadása szerint azért kérte, mert idő kellett a börtönre való felkészülésre. Családi körülményeit az eltelt időszakban rendezte, gyerekeit és édesanyját is támogatja.

A vádlott védője perbeszédében a megállapított tényállást nem vitatta. A sértettl sérelmére elkövetett cselekmény esetében súlyos testi sértés büntettként kérte minősíteni a cselekményt, hivatkozott arra, hogy az írásbeli vád még súlyos testi sértés büntettké kísérleteként minősítette e cselekményt. Az egyik cselekmény esetleges enyhébb minősítésére, az időmúlásra, a vádlott életvezetésének pozitív irányú elmozdulására, a kiskorú gyermekes családi állapotára figyelemmel lehetőséget látott lényegesen enyhébb büntetés kiszabására. Hivatkozott arra is, hogy az egyik sértett sérülése kapcsán az életveszély közvetett volt, a sértettek sérülései maradéktalanul meggyógyultak, a vádlott ténybeli beismerő vallomást tett, legalábbis azt elismerte, hogy tőle származnak a szúrások.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésen eljárva a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált.

Megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta. Ügyfelderítési kötelezettségének messzemenőig eleget tett. A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely nagyobb részben mentes a Be. 351.§ (2) a.)-d.) pontjában felsorolt írt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, és amely csak kisebb részben szorul kiegészítésre a vádlott erkölcsi bizonyítványa adatai és az iratok tartalma alapján.

A vádlott előéletét illetően az alábbiak rögzítése szükséges:

Az ítélet 2. oldalán 1. alatt jelzett elítélés esetében rögzítendő az is, hogy a vádlott büntetését 2010. március hó 5. napjával kell kitöltöttnek tekinteni, mert a feltételes szabadság eredménnyel eltelt.

A vádlott ellen szexuális kényszerítés büntette miatt indult eljárás (megalapozott gyanú közlése 2014. szeptember 1. napján a Budapesti XXI. Kerületi Rendőrkapitányságon) megszüntetésre került a 3. sorszám alatti hivatalos feljegyzés tanúsága szerint.

Az ítélet 3. oldal 2. bekezdését követően az ítéletábra rögzíti, hogy a vádlott érzelmi és indulati élete labilis, frusztrációs toleranciája alacsonyabb, szenzitív élmény feldolgozása, melynek mentén támadó magatartást mutathat indulatkezelési nehézségekkel. (igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény, nyomozati iratok 265. oldal)

A történeti tényállást az ítélet 3. oldal utolsó előtti bekezdésében az ítéletábra kiegészíti azzal, hogy az ott megnevezett sértetteken vastag, téli ruházat volt.

Az így kiegészített tényállás teljes, a másodfokú eljárásban is irányadó a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat maradéktalanul felsorolta, azokat egymással is összevetve a logika szabályainak megfelelően értékelte. Indokolási kötelezettségének kimerítően eleget tett. Számot adott arról, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetre vonatkozó előadását miért nem fogadta el, az mely részeiben volt ellentmondásos, és azt milyen egyéb, elfogadott bizonyítékok cáfolták. A vádlott szinte valamennyi kihallgatása alkalmával változtatott előadásán, melyet az általa megnevezett tanúk sem tudtak alátámasztani. Bár tanú1 némileg változtatott nyomozati vallomásán, a vádlott előadásának alátámasztására mégsem volt alkalmas. Tanú2 kifejezetten vitatta a vádlott által elmondottakat. Ugyanakkor sértett2, és sértett1, tanú3, tanú4 vallomását illetően fel sem vetődött a szavahihetelenség. A sértettek saját tevőlegességüket is nyíltan vállalták, sem összebeszélésre, sem a tények elferdítésére vagy kedvezőbb feltüntetésére vonatkozó törekvés részükről nem volt érzékelhető. Nyilatkozataik kiegészítő jellegűek voltak, melyeket tovább erősített tanú3 és tanú4 vallomása, az orvos-szakértő véleménye, a rendőrtanúk nyilatkozatai. A sértettek észre sem vették a verekedés hevében, hogy a vádlott megszurta őket, utólag rekonstruálták az eseményeket. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével minden tekintetben egyetértett, az indokolás helytálló.

A megállapított tényekből az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére mindkét cselekmény vonatkozásában.

Helyes a törvényszék indoklása tekintetben is, hogy a vádlottra az új büntető törvény rendelkezései nem kedvezőbbek. Az indoklás ugyanakkor kiegészítendő az alábbiakkal: a Btk. (2012. évi C. tv.) 89.§ (1) bekezdése szerint a különös és többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet. A 81.§ (4) bekezdése szerint ha ennek feltételei az adott bűncselekmény vonatkozásában fennállnak, a bűnhalmazatban lévő bűncselekmény büntetési tételét a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezések alapján a (2) és (3) bekezdés alkalmazását megelőzően kell megállapítani. A (3) bekezdés szerint ha a halmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési

tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetések felső határának együttes tartamát.

Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdése szerint a különös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 20 évet. Halmazati büntetés esetén a 85.§ (2) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni. A 85.§ (2) bekezdése szerint a büntetést a bűnhalmazatban lévő cselekmények büntetési tételei közül a legsúlyosabb alapulvételével kell kiszabni.

A szabályozásból jól látható, hogy az elkövetéskori törvény alkalmazandó, az új törvény lényegesen szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz.

Nem osztotta az ítéletábra a védő érvelését sértettl sérelmére elkövetett cselekmény minősítését illetően. A tényállás kiegészítése a sértettek által viselt téli ruházattal azért volt releváns, mert az elszenvedett sérülések a vastag ruházaton keresztül keletkeztek, mely ugyancsak alátámasztja a megállapított minősítés helytállóságát. Az a körülmény, hogy a vádiratban e cselekményt az ügyész még enyhébben minősítette, irreleváns, a bizonyítási eljárás adatai alapján az ügyészség a vádat e cselekményt illetően módosította. Az ítélet 14. oldal utolsó bekezdésétől a 15. oldal 2. bekezdéséig kifejtettek a cselekmények minősítését illetően minden tekintetben helytállóak.

Észlelte ugyanakkor a másodfokon eljáró ítéletábra, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmények anyagi jogi megjelölése pontatlan, azok helyesen az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő cselekmények, melyek közül 1 r. kísérlet.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék helyesen tárta fel, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte akkor, amikor a vádlottal szemben a középértékű (7 év) enyhébb, 6 év tartamú börtönbüntetést szabott ki. A mellékbüntetés tartama a főbüntetéshez igazodó, annak enyhítésére sincs lehetőség.

Nem fog helyt a védői érvelés tekintetben, hogy az időmúlás nyomatéka olyan, amely enyhébb büntetés kiszabására ad alapot. A cselekmény 2013. januárjában történt, az elbírálásig közel 4 év telt el, az elévülési időt meg sem közelíti az időmúlás. A továbbiakban hivatkozott kiskorú gyermekről gondoskodás, a közvetett életveszély az elsőfokú bíróság részéről értékelésre került. A ténybeli beismerés jelen esetben nem értékelhető, mert annak vádlott általi elismerése, hogy a szúrások tőle származnak, jogos védelmi helyzetre hivatkozás mellett nem meríti ki a ténybeli beismerés fogalmát. A bírói gyakorlat egységes tekintetben, hogy enyhítő körülményként a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása, esetlegesen részbeni beismerése értékelhető, melynek nyomatékát fokozhatja, ha az még feltáró jellegű is. Jelen esetben ilyen vallomás nem áll rendelkezésre. A védő által hivatkozott azon körülmény, hogy a sérülések maradéktalanul meggyógyultak, nem enyhít. A bírói gyakorlat szerint az értékelendő súlyosító körülményként, ha ez nem történik meg, esetlegesen maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás következik be életveszélyt okozó testi sértés büntette megállapítása mellett.

A vádlott korábban több alkalommal volt testi épség elleni cselekmény miatt felelősségre vonva, ezen büntetései nem tartották vissza újabb bűncselekmények elkövetésétől. A középértéknél enyhébb büntetés további enyhítésére az ítélőtábla lehetőséget nem látott.

Az ítélőtábla a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tüntette fel a törvény szövegének megfelelően.

Helyesen hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az indokolásban megjelölendő az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdés II. fordulata alapján, hogy a börtönben végrehajtandó büntetéséből a terhelt a háromnegyed rész kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítélet járulékos rendelkezéseit az ítélőtábla ugyancsak törvényesnek találta.

A fent írtakra figyelemmel a törvényszék ítéletét az ítélőtábla a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján annak helyes indokainál fogva helybenhagyta a rendelkező részben írt kiegészítésekkel.

Az ítélőtábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte.

Budapest, 2016. december hó 1. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. október hó 19. napján kelt 16.B.1485/2014/19. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 14/2016/16. számú végzése folytán 2016. december hó 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. december hó 1. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő